

jméno, a že stěžovatel neměl pokud se týče nemohl mítí úmysl zmařiti výkon skončený již tím, že po onom projevu a poukazu pobízel koně dále. Námitka neobstojí. Stížnost stotožňuje účel úředního (služebního) výkonu s výkonem samým a činí tak neprávem, jelikož ustanovení § 81 předpokládá jen úmysl, zmařiti výkon, nikoliv úmysl zmařiti účel výkonu. Chránit ustanovení to nerušený výkon veřejného úřadu a veřejné služby a veřejnému činiteli, nikoliv osobě, jeho opatřeními dotčené, jest zůstaveno určiti, kterými úkony do kruhu jeho formálních oprávnění spadajícími, jakým způsobem výkonu jeho úřadu (jeho služby) docílí se bezpečně účelu, který má při výkonu tom na zřeteli. Účelem služebního zákroku strážníka K-a bylo arcit' zjištění totožnosti stěžovatele, jehož chtěl udati pro přestupek proti silničnímu řádu. Služebním výkonem za tím účelem K-em předsevzatým byly však jednak další otázky, jichž zodpovědění stěžovatelem pokládal K. pro určení osobnosti stěžovatelovy za nutné, jednak pozastavení povozu stěžovatelova, které mělo K-ovi umožniti položení dalších otázek a postřehnutí odpovědí stěžovatelových. Proto nezáleží na tom, zda k dosažení onoho účelu bylo i těchto úkonů zapotřebí, či zda stačilo pro onen účel již udání jména stěžovatelem a pohled na tabulku, ač dlužno podotknouti, že jménem a bydlištěm nejsou vyčerpány osobní poměry obvykle pro určení osobnosti pachatelovy zjišťované a že není jisto, zda mohl strážník tabulku na koni přečísti, pohyboval-li se kůň rychleji směrem od něho pryč. Proto nezáleží ani na tom, že stěžovatel nechtěl zmařiti zjištění své totožnosti nebo dokonce trestní řízení správní, pro jehož zahájení měla býti jeho osobnost (totožnost) bezpečně určena. Stačí, že měl úmysl, zmařiti zastavení povozu a zjištění okolností, na které se ho chtěl strážník K. ještě zeptati. Nelze však stížnosti upřiti oprávněnost, pokud se svými vývody dotýká znaku násilného vztažení ruky a v tomto směru vytýká, že nebyla vztažena ruka na strážníka ani přímo ani nepřímou, ježto nelze spatřovati násilné vztažení ruky v tom, že stěžovatel neřekl strážníku svoji adresu a své zaměstnání a poukázal ho místo toho na tabulku, visící na koni. Napadený rozsudek nezjišťuje, kterým jednáním stěžovatel, ať již přímo ať nepřímou, vztáhl ruku na strážníka K-a. Spokojuje se pouze s tím, že zjišťuje, že obžalovaný užil jako násilného prostředku popohánění koní. Nezjišťuje však, že se strážník držel při tom vozu, nebo že stál mezi vozem a koňmi, nebo před koňmi a obžalovaný to věděl, a že tedy tímto popoháněním koní alespoň nepřímou působil proti osobě strážníka. Není proto zjištěno ani přímé ani nepřímé vztažení ruky na strážníka, a tudíž podstatná skutková známka zločinu podle § 81 tr. zák. Bylo proto zmatečnící stížnosti v tomto směru vyhověti, výrok o vině obžalovaného ohledně zločinu podle § 81 tr. zák., jakož i výrok o trestu a výroky s ním související zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3068.

Souběh přečinů podle § 491 a 303 tr. zák.

I o sobě nezávadná lidová rčení mohou ve spojitosti s příslušnými obrazy a vzájemným vztahem jako celek nabýti rázu urážlivého.

Výtky proti množství osob (příslušníkům stavu a pod.) lze stíhat jako urážky na cti jen potud, pokud jsou míněny jako urážky jednotlivých k tomuto souboru náležejících osob, a pokud jim také tak bylo rozuměno; aktivní legitimace k soukromé obžalobě tu předpokládá, by znatelným způsobem byli označeni jednotlivci, na něž se vztahuje urážlivý výrok.

»Znameními na někoho se hodícími« nelze rozuměti pouze taková znamení, která se výlučně hodí na toho kterého jednotlivce; na tuto zákonnou náležitost lze usuzovati i z jiných skutkových okolností případu než právě ze samotného obsahu článku.

Právní zástupce zemřelého soukromého obžalobce není osobou, která by podle § 495 odst. druhý tr. zák. měla právo setrvati dále na obžalobě jeho jménem podané a učiniti konečný návrh na potrestání obžalovaného.

(Rozh. ze dne 2. února 1928, Zm I 559/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 30. září 1926, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti ve smyslu § 491 tr. zák. a § 1 tisk. nov., pokud směřovala proti výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným oním přečinem, spáchaných na soukromých obžalobcích Petru B-ovi, Dr. Antonínu F-ovi a Jindřichu F-ovi; zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině ohledně těchto tří soukromých obžalobců jako zmatečný a v důsledcích toho zrušil i výrok o trestu a výroky s tím související a věc vrátil do první stolice, by ji v tomto rozsahu znovu projednala a rozhodla. Naproti tomu zavrhl zmateční stížnost obžalovaného, pokud směřovala proti výroku, jímž byl uznán vinným oním přečinem, spáchaným na všech ostatních v obžalobě uvedených 24 soukromých obžalobcích.

D ů v o d y:

Soukromá obžaloba byla podána 27 soukromými obžalobci, jak jsou uvedeni v trestním oznámení, počínajíc jménem P. B-a, faráře ve V. Napadený rozsudek uznal obžalovaného vinným přečinem proti bezpečnosti cti ve smyslu § 491 a 493 tr. zák., spáchaným »na soukromých obžalobcích P. Petru B-ovi a soudruzích«, tedy pro urážku všech 27 soukromých obžalobců. Zmateční stížnost napadá tento rozsudek, dovolávajíc se číselně důvodů zmatečnosti čis. 3, 4, 5, 8, 9 a) a 10 § 281 tr. ř., a napadá odsuzující výrok jednak pro různé formální a hmotněprávní vady vůbec, kromě toho však vytýká i vadnost rozsudku, pokud uznal na vinu obžalovaného i k soukromé obžalobě koleje redemptoristů, faráře Petra B-a, Dr. Antonína F-e a Jindřicha F-a. O těchto námitkách bude pojednáno v tomto rozhodnutí odděleně, takže napřed budou vyřízeny povšechné výtky stížnosti co do objektivní a subjektivní stránky přečinu proti bezpečnosti cti vůbec — část I. —, kdežto v druhé části bude pojednáno o výtkách stížnosti v příčině oněch

4 jmenovitě uvedených soukromých obžalobců odděleně — část II. — K I. Důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nebylo vyhověno návrhu obhajoby na slyšení znalce Theodora M-a o tom, že ona — scil. v rozhodné stati uveřejněná — přísloví jsou skutečně přísloví a lidová rčení a že jsou uvedena beze změny, jak jich lid užívá. Tento důkaz mohl by případně míti význam, kdyby byla předmětem soukromé obžaloby toliko ona přísloví. Jak však ze spisů vysvítá, byla soukromou obžalobou pozastavena ona přísloví ve spojitosti s osmi vyobrazeními, s nimiž jsou jednak jednotlivě ve věcném vztahu a tvoří kromě toho ve své celistvosti v sebe uzavřený jednotný útok. Je nasnadě, že při takovémto skutkovém podkladu soukromé obžaloby jakož i odsuzujícího rozsudku otázka, zdali jsou tato přísloví sama o sobě jen lidovým rčením atd., není rozhodná, neboť, i kdyby znalec tuto otázku — jež ostatně není vůbec tak složitou, že by nemohla samostatně býti rozřešena soudem — zodpověděl kladně, nebylo by tím nic získáno pro skutečnost v tomto případě rozhodnou, zdali tato, třeba o sobě nezávadná lidová rčení právě spojitostí s příslušnými obrazy a vzájemným vztahem jako celek nabývají rázu urážlivého. O této jedině závažné skutečnosti mohl rozhodnouti toliko kmetský soud, nikoli znalec; jeho výslech nebyl ani o této skutečnosti navržen a je tedy jasno, že zamítnutím zcela zbytečného výslechu nenastalo zkrácení obžalovaného v jeho právech na obhajobu.

Zmateční stížnost vytýká dále rozsudku zmatečnost s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. pro nejasnost, neúplnost a vnitřní rozpor; v této souvislosti obrací se především proti názoru soudu o významu slova »Pfaffe«, vytýkajíc rozsudku mylný výklad tohoto slova, pokud soud spatřuje v tomto slově označení vztahující se pouze na duchovenstvo katolické církve, kdežto podle vývodů stížnosti se užívá tohoto slova v nynější době povšechně o kněžích všech náboženských vyznání bez výjimky. Touto námitkou rázu vlastně hmotněprávního — čís. 9 a) § 281 tr. ř. — bylo by se zabývatí věcně, kdyby vycházela ze všech skutkových zjištění rozsudku při zjištění smyslu urážek; tu však pomíjí stížnost, že soud svůj názor, že označení »Pfaffe« má v souzeném případě smysl hanlivý a vztahuje se na duchovní katolické církve, opírá o spojitost s obsahem obrazů, pod nadpisem »Pfäfferei« se nalézajících, kde jsou vyobrazeny duchovní osoby příslušející výhradně k církvi katolické. Je nasnadě, že při tomto skutkovém zjištění nezáleží vůbec na tom, v jakém smyslu se obyčejně slova »Pfaffe« užívá; bylo naopak na stížnosti, chtěla-li svou námitku doličiti v tomto směru po zákonu, by se držela i onoho dalšího skutkového zjištění, čímž soud vymezuje smysl slova »Pfaffe« právě pro souzený případ. V další dosti obsáhlé části svých vývodů napadá stížnost zjištění soudu o smyslu a významu jednotlivých obrazů a jim připojeného textu. V kterém směru by tyto úvahy soudu byly stíženy vadou vnitřního rozporu, nejasností neb neúplností, stížnost nedoličuje, ačkoli by toliko v přesném vytknutí takovýchto vad bylo lze spatřovati řádné provádění dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř.; stížnost tu naopak pouze podrobuje obsah pozastavených statí samostatnému rozboru, snažíc se takto dospěti k názoru stěžovateli příznivému a odchylujícímu se od závěrů soudu. Tímto po-

stupem a dovozováním, že závěry soudu jsou fantastické, přehnané a pod. brojí však toliko proti volnému přesvědčení soudu způsobem s hlediska §§ 258 a 288 čís. 3 tr. ř. nepřípustným. Pokud se v některých obrazech objevuje mnich nebo klášternice a stížnost namítá, že ani žádný mnich ani žádná jeptiška soukromou obžalobu nepodali, nesměla pomínouti zjištění soudu, logicky zajisté udržitelné, že i takovými narážkami lze osobní cti duchovního ublížiti a že soud obzvláště i v celistvosti oněch 8 obrazů a v jejich seřazení vidí projev pohrdavého úsudku o charakteru a mravní osobnosti katolických duchovních. Ostatně mají právě ona rozsudková zjištění ohledně urážlivého vztahu obrazů a textu k mnichům význam pro obžalobu, pokud byla podána koleji redemptoristů, o čemž ještě bude níže promluveno. Že soud ve svých úvahách o smyslu pátého obrazu vyslovil názor, že ženštinou tam vyobrazenou je míněna vdaná žena, z rozsudkových důvodů vůbec nevysvítá. Rozsudek však nespátřuje v pozastavené stati pouze kritiku chyb a výstřelků duchovního stavu, nýbrž sesměšňování »jednotlivců tomuto stavu náležejících poukazem na jejich tělesné a duševní vady, které se zveličují a v komických a v drastických situacích činí každému slovem i obrazem snadno srozumitelnými«.

V této souvislosti budiž ihned připomenuto k námitce stížnosti, uplatňované s hlediska čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., že soud usuzoval na urážku jednotlivců toliko z povšechného vztahu urážky na celý duchovní stav, a pokud namítá, že pro urážku stavu nelze ještě přiznati právo žalobní jednotlivým příslušníkům tohoto stavu, že si stížnost především nevšímá správného obsahu rozsudku, který na různých místech zdůrazňuje, že statí měli býti uráženi »sluhové církve«, »katoličtí duchovní«, »jednotliví příslušníci tohoto stavu«, »jednotlivá individua«. Při těchto zjištěních, jimiž bylo plně vyhověno právnímu stanovisku, vyslovenému v nálezu nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 31. května 1926, Zm I 657/25, sb. n. s. čís. 2396, závaznému pro první soud při novém projednání této věci, lze ponechati stranou zcela zbytečné úvahy kmetského soudu o významu stavovské cti a o aktivní legitimaci jednotlivých příslušníků určitého stavu, určitého kolektiva, podati soukromou obžalobu pro urážku vztahující se na tento stav nebo na toto kolektivum. V onom rozhodnutí nejvyššího soudu je zdůrazněn právní názor, že výtky proti množství osob (proti příslušníkům stavu a pod.) lze stihati jako urážky na cti jen potud, pokud jsou míněny jako urážky jednotlivých k tomuto souboru náležejících osob a pokud jim také tak bylo rozuměno. Právě tuto skutkovou náležitost však soud ve svých důvodech zjišťuje a je proto právní názor, který pak na jiném místě vyslovuje velmi rozvlácným způsobem, naprosto bezpodstatný; ať je správný či — jak stížnost dovozuje — nesprávný, vzhledem na rozhodující úvahy v rozsudku, je vedlejší a nemůže proto stížnost na tomto podkladě budovati hmotněprávní námitku; ostatně nelze na dotyčné vývody stížnosti reagovati věcně i v důsledcích předpisu čtvrtého odstavce § 293 tr. ř., podle něhož je pro právní posouzení tohoto případu rozhodným a proto i stížností dále nenapadatelným právní stanovisko zaujaté nejvyšším soudem v jeho nálezu. Stížnost napadá svými vývody

dále i výrok soudu, že se urážky vztahovaly netoliko na jednotlivé příslušníky stavu duchovního, nýbrž — což bylo nejvyšším soudem stanoveno jako další předpoklad pro výrok odsuzující — že urážlivou statí mířil obžalovaný na určitý, místně nebo jinak ohraničený kruh těchto jednotlivců ať již přímo jmenovaných neb označených znameními na ně se hodícími. I tato zákonná náležitost je kryta skutkovými zjištěními rozsudku, ježto soud, podrobiv důkladnému rozboru náboženské poměry v rozhodných okresích, stěžovateli dobře známé, z jedné strany a celý další obsah tiskopisu s různými jeho výpady na tyto místní poměry v »černém koutku« jakož i obsah pozastavené statí těmito místním poměrům konkrétně přizpůsobený zvlášť z druhé strany, dospěl k přesvědčení, že bylo jako předmět urážlivého útoku označeno římskokatolické duchovenstvo v tomto určitém místním okruhu (v černém koutku). Snaží-li se stížnost tato skutková zjištění, jimž řádné odůvodnění vážně upříti nemůže, vyvrátiti libovolnými závěry o možné jiné příčině, proč byly v obsahu pozastavené statí učiněny jisté změny, jimiž se liší od originálu uveřejněného v tiskopisu »L.«, a tvrzením nepostačitelnosti úvah rozsudku, napadá i tu toliko nedovoleně skutková zjištění nalézacího soudu. Mínil-li dále, že by bylo lze uvažovati o věcném vztahu pozastavených výtek na soukromé obžalobce pouze, kdyby jednotlivá vyobrazení byla svou podobností karikaturami soukromých obžalobců, ocitá se v rozporu s právním názorem nálezu nejvyššího soudu, že znameními na někoho se hodícími nelze podle zákona rozuměti jen taková znamení, která se výlučně hodí právě na toho kterého jednotlivce, a že lze na tuto zákonnou náležitost usuzovati i na základě jiných skutkových okolností konkrétního případu než právě ze samotného obsahu článku. Ani další výtka zmatečnosti podle čis. 8 281 tr. ř. není odůvodněna, vždyť odchylnou právní kvalifikaci činu kmetským soudem nebyl překročen skutkový podklad soukromé obžaloby, pozastavivší právě onu statí, na niž se vztahuje odsuzující výrok, a, že strany nebyly slyšeny o odchylné právní kvalifikaci skutku obžalobou pozastaveného, není zmatečností, kdyžť stranám je zůstaveno, napadati mylné podřadění skutku důvody zmatečnosti čis. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Stížnost posléze nedoličuje po zákonu důvod zmatečnosti čis. 10 § 281 tr. ř., namítajíc, že kmetský soud, shledav v pozastavené statí skutkovou podstatu přečinu ve smyslu § 303 tr. zák., měl vysloviti svou nepřislušnost a nesměl se přenéstí prostě přes tuto možnou kvalifikaci; neboť přečin ve smyslu § 303 tr. zák. je ohrožen trestem tuhého vězení a obžalovanému není vůbec dovoleno, stěžovati si do toho, že jeho čin nebyl posouzen podle tohoto zákonného ustanovení, jež má přísnější trestní sankci než § 493 tr. zák. ohledně přečinu proti bezpečnosti cti. Pokud však svými vývody chce snad naznačiti, že pozastavený skutek nemůže býti kvalifikován podle § 491 tr. zák., vykazuje-li zákonné znaky § 303 tr. zák., sluší tuto právní námitku odmítnouti jako nepřípustnou ve smyslu § 293 odst. čtvrtý tr. ř., ježto již v předchozím nálezu nejvyššího soudu byla vslovena v právním směru zásada možného souběhu těchto dvou přečinů. V důsledcích toho bylo zmateční stížnost v bodech shora naznačených zavrhnouti ve smyslu § 1 čis. 2 a § 4 čis. 1 a 2 nov. k trestnímu řádu již v zasedání neveřejném z části jako zřejmě nedůvodnou, z části,

obzvláště ve příčině hmotněprávních námitek, jako po zákonu neprovedenou.

K II. Naproti tomu nelze zmateční stížnosti upřít oprávnění, pokud, dovolávajíc se zřejmě důvodu zmatečnosti čís. 9 c) § 281 tr. ř., vytýká rozsudku vadnost v tom směru, že uznal obžalovaného vinným přechinem proti bezpečnosti cti bezvýjimečně k obžalobě všech soukromých obžalobců, aniž uvažoval o zvláštních poměrech ohledně soukromých obžalobců Dr. Antonína F-e, Jindřicha F-a a faráře B-a v úvahu přicházejících. Ohledně prv jmenovaných dvou obžalobců bylo v protokolu o hlavním přelíčení ze dne 30. září 1926 zjištěno, že zemřeli. Právem namítá stížnost, že tato okolnost nesměla býti při vynesení odsuzujícího rozsudku pominuta. Podmínky, za nichž v trestním řízení pro trestný čin proti bezpečnosti cti v první stolici může býti pokračováno přes to, že soukromý obžalobce zemřel, jsou stanoveny v § 495. tr. zák.; tento případ ohledně oněch dvou soukromých obžalobců nenastal; podle obsahu spisů nebylo trestní řízení o obžalobě těchto dvou obžalobců žádnou z osob v § 495. odst. druhý tr. zák. uvedených dále vedeno; právní zástupce jejich plnou mocí vykázaný není mezi těmito osobami v zákoně uveden a nepříslušelo mu tedy právo, setrvati dále na obžalobě jejich jménem podané a učiniti konečný návrh na potrestání obžalovaného; nelze tudíž za těchto okolností v trestním řízení před první stolicí pokračovati, když zemřeli, — viz i rozh. úřední vídeňské sbírky 1516, 2080, 4084, 4228. Ježto tato skutečnost zůstala nepovšimnuta, je odsuzující výrok ohledně obžaloby těchto dvou soukromých obžalobců zmatečným a bylo v tomto směru stížnosti vyhověti a napadený rozsudek v tomto rozsahu jako zmatečný zrušiti; ježto však není zjištěno způsobem veškerou pochybnost vylučujícím, zdali a kdy tito dva obžalobci zemřeli — je tu toliko poštovní relace o jejich smrti, nikoli úřední osvědčení úmrtním listem — nemůže nejvyšší soud ve věci samé rozhodnouti, nýbrž bylo věc v tomto rozsahu vrátiti do první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí. Téhož opatření pak bylo třeba i ohledně soukromé obžaloby podané farářem Petrem B-em. Stížnost poukazuje tu právem k záznamu v protokolu o hlavním přelíčení, podle něhož Petr B. nebydlí v obvodu krajského soudu a žaluje jako předseda »Diöcesanverein der deutschen katholischen Geistlichkeit der Diöcese Leitmeritz«, kteréhožto spolku obžalobci jsou členy. Napadený rozsudek se tu omezuje na zjištění, že se působení tohoto soukromého obžalobce jakožto katolického duchovního s ohledem na jeho funkci jako předsedy onoho spolku vztahuje na celý obvod tohoto spolku a tím také na obvody v úvahu přicházejících čtyř okresních soudů. Touto úvahou nevystihuje rozsudek podle rozhodnutí nejvyššího soudu vyhledávaný předpoklad pro aktivní legitimaci k soukromé obžalobě pro urážku na cti, by znatelným způsobem byli označeni jednotlivci, na něž se vztahuje urážlivý útok. Takovým poznatkem byla ohledně ostatních obžalobců skutečnost, že bydlí a působí v oněch čtyřech obvodech »černý koutek«, proti němu právě útok směřoval. Tento místní vztah, čtenářům článku a tiskopisu vůbec znatelný, byl směrodatným ohledně ostatních soukromých obžalobců; tyto úvahy se však nehodí na soukromého obžalobce faráře B-a, který v »černém koutku« vůbec nebydlí; že pozastavený

článek směřoval způsobem čtenářům znatelným i proti osobám duchovním, jichž činnost do tohoto obvodu toliko zasahuje, rozsudek nezjišťuje.

Ostatně nelze přehlédnouti, že zjištění při hlavním přelíčení, podle něhož farář B. žaluje jako předseda diecesního spolku Litoměřického, — na jakém podkladě nebo na čí prohlášení bylo toto zjištění učiněno, z protokolu nevysvítá — vzbuzuje pochybnosti, zda farář B. žaluje vlastním jménem proto, že se cítí osobně ve své vlastnosti jako předseda onoho spolku dotčen na své cti, či zdali snad podává soukromou obžalobu jménem tohoto spolku jako řádný jeho zástupce; v tomto případě bylo by však uvažovati o tom, zda není obžaloba promlčena. Ze všech těchto úvah, jež nepřipouštějí okamžité rozhodnutí nejvyšším soudem ve věci samé, bylo tedy i v tomto směru uznati, jak se stalo. Zbývá posléze ještě zabývati se zmáteční stížností, pokud napadá odsuzující výrok k soukromé obžalobě koleje redemptoristů. Proč stížnost vlastně tento výrok soudu napadá, nelze z jejích vývodů jasně seznati, poněvadž prostě uvádí, že »také této koleji bylo žalobní právo přiznáno«; jak ze souvislosti s dalšími vývody stížnosti lze usuzovati, má tu stížnost asi na mysli, že nebyla učiněna potřebná zjištění ve směru subjektivním, zdali obžalovaný svými útoky mířil i proti tomuto soukromému obžalobci. Leč tu stačí poukázati k tomu, co již shora bylo naznačeno, že podle skutkových zjištění rozsudkových jsou předmětem pozastavených statí »řádový bratr, mnich«, že proto urážlivé útoky směřují i proti »řádovým osobám duchovním« a že takový útok na čest řádových duchovních v dotčných obvodech bydlících a působících (skutečně má tam i žalující kolej redemptoristů své sídlo) byl obžalovaným zamýšlen. Že tento výrok jest stížen formální vadou, stížnost sama netvrdí; přehlíží-li prostě tuto část rozsudečných důvodů, aniž by alespoň zřejmým poukazem naznačila, v kterém směru pokládá tento výrok za zmátečný, nelze tuto její námitku pokládati za řádně po zákonu provedenou, protože bylo po této stránce stížnost zavrhnouti podle § 1. čís. 2 a § 4. čís. 1 novely k trestnímu řádu již v zasedání neveřejném jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 3069.

Rozsah pojmů »násilné vztažení ruky« (§ 81 tr. zák.), »násilí« (§ 98 a) tr. zák.), »skutečné ublížení« (§ 190 tr. zák.) a »urážka skutkem« (§ 312 tr. zák.) je stejný; kteroukoliv z těchto známek míní zákon porušení tělesné nedotknutelnosti jiné osoby, jakékoliv jednání, které směřuje přímo nebo nepřímo proti samotnému tělu osoby, na niž se ruka vztahuje, již se činí násilí neb ubližuje nebo která se uráží.

Není rozdílu mezi skutkovými podstatami § 312 a 81 tr. zák., pokud jde o urážku skutkem pokud se týče o skutečné násilné vztažení ruky po stránce objektivní. Rozdíl tvoří jen stránka subjektivní. Kdežto pro § 312 tr. zák. stačí vědomí, že se skutkem porušuje vážnost vrchnostenské osoby, vyžaduje § 81 tr. zák. zlý úmysl zmařiti násilným vztažením ruky úřední nebo služební výkon oné osoby.